

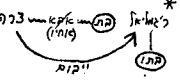
חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

שיבו חוללות. ויגשלו לשוק בהקשר לדברי הכל: מפ נשפט לנרופ
בראשונות. שתיביתו וזניהם המורים אם נגמור הלכה שלא יתייבמו:
לנדה עלמה. ולאחר דב"ה שנישאו לשוק קלף והאי ומאי נעשה לאו
אזנים קלף הוא אפי' לב"ה כשרים לקבל אלא אלהי עלמה: רבי

* דב"ה אמר צב"ה צדוק
אמר דב"ה אמר
ר"ה אמר דב"ה אמר
ל"ה אמר דב"ה אמר

ערסון. מחלמדי ב"ה: מהי תורה אור
הכא נרם הכה. מחלמי ליה:
ואשאנה. חייבם ארסה כדברי ב"ה:
ואשיאנה. לשוק כדברי ב"ה: ופא
פאבני קאמר. ואם כב"ה מה מיהו
כ"ע הכי נהגו: לאפוקי מדרי' יומן
כן טרי. דאמר תקנתא דחוללות:
מתלמידי ב"ה טרי. בתמיה והלא
מכני בניו של הלל הוא: חילוני
פיפס. וכן או שנמלאו חילוניות
לרשותן מותרות: ה"ג כב"ה בפ"ה
פניו בפ' איבא בנייפו. ול"ג ח"ה
לפ"ה דוקא דלא ה"ה בה הוא דהו
מקח טעוה חלל הכיר בה, לרסה
אכורי' ולאחרים אפי' הכיר בה מותר'
דקניי היתה ולא קניי נמלח: כנס
ולכופו גירש איבא בנייפו. לת"ק
על ידי שגירש אחיו את בתו קודם
מיפס אפי' שגבר כנס הנכרות והיו
נרות זו על זו מותרת הואיל וגירש
את הערוה לכפוס ולאחרים הואיל
וכנס את הנכרות קודם גירושין
דערוה אכורה אלא בתו של ר"ג
חילוני היתה: יש פנאי בביאש.
הכנס אשה על אחי שאין עליה
מומין או נדרים ונמלא שיש עליה
לת"ק מהני תנאי והיו מקח טעוה
ותנאי היה על אחיו של ר"ג בבתו ולא
נתקיים הליכך לאו אשמו' ליה ולרסה
מותרת ותמירם סברי דלון תנאי
מוטיל בביאה דכיון דבעיל אחיו
אחיל כדלמרינן בכחוצות בהמדיר
(ד' ע"ג). אין ארסותה בעילה בעילת
זנות אלא משום לחילוני היתה:
בחדר בשבט. וזנה שניה הנכנסת
לשלישית היתה ונהג בה שני עישרין
מעשר שני כב"ה דלמרי ט"ו בשבט
ר"ה לחילונות ואכתי שניה היא ומעשר
שני כב"ה דלמרי ב"ה בשבט ר"ה
לחילונות ושלישית היא: מעיבס. טיה
מיט שעל התקרה: בשביל קפון.
דסכירא ל"ה לשמאי קפון הכריך לחמו
פניו כבוסה: שוקת. אכן חלולה
שתחה טור המקלה מיס מן ההר
והיתה נקראת שוקת יהוא: נעשים על
גבס. מטיבילים בתוכה ואין בה מ'
סאה אבל מקוה שלם הוא במים
שבגדה ומחטבין ממעיין השוקת
דכך נקב כשפורת הגוד: הרחיב

(תוספתא פ"ה)
ג"י ר"ע חבא אני
(וכ"ה בתוספתא)

א"ס יבמות:

השם	השם
השם	השם
השם	השם
השם	השם

* ולא נהגו חכמי קלן כדכ"ה

מקואות פ"ד מ"ה ע"ה

* מה שכתב המג"מ
ה"ה (תנייה כ"ה)
ה"ה (תקואות פ"ד מ"ה)
ה"ה (אין יוקר נקראת א"ה)
ה"ה (אין יוקר נקראת א"ה)
ה"ה (אין יוקר נקראת א"ה)

שיהו חוללות. ויגשלו לשוק בהקשר לדברי הכל: מפ נשפט לנרופ
בראשונות. שתיביתו וזניהם המורים אם נגמור הלכה שלא יתייבמו:
לנדה עלמה. ולאחר דב"ה שנישאו לשוק קלף והאי ומאי נעשה לאו
אזנים קלף הוא אפי' לב"ה כשרים לקבל אלא אלהי עלמה: רבי
ערסון. מחלמדי ב"ה: מהי תורה אור
הכא נרם הכה. מחלמי ליה:
ואשאנה. חייבם ארסה כדברי ב"ה:
ואשיאנה. לשוק כדברי ב"ה: ופא
פאבני קאמר. ואם כב"ה מה מיהו
כ"ע הכי נהגו: לאפוקי מדרי' יומן
כן טרי. דאמר תקנתא דחוללות:
מתלמידי ב"ה טרי. בתמיה והלא
מכני בניו של הלל הוא: חילוני
פיפס. וכן או שנמלאו חילוניות
לרשותן מותרות: ה"ג כב"ה בפ"ה
פניו בפ' איבא בנייפו. ול"ג ח"ה
לפ"ה דוקא דלא ה"ה בה הוא דהו
מקח טעוה חלל הכיר בה, לרסה
אכורי' ולאחרים אפי' הכיר בה מותר'
דקניי היתה ולא קניי נמלח: כנס
ולכופו גירש איבא בנייפו. לת"ק
על ידי שגירש אחיו את בתו קודם
מיפס אפי' שגבר כנס הנכרות והיו
נרות זו על זו מותרת הואיל וגירש
את הערוה לכפוס ולאחרים הואיל
וכנס את הנכרות קודם גירושין
דערוה אכורה אלא בתו של ר"ג
חילוני היתה: יש פנאי בביאש.
הכנס אשה על אחי שאין עליה
מומין או נדרים ונמלא שיש עליה
לת"ק מהני תנאי והיו מקח טעוה
ותנאי היה על אחיו של ר"ג בבתו ולא
נתקיים הליכך לאו אשמו' ליה ולרסה
מותרת ותמירם סברי דלון תנאי
מוטיל בביאה דכיון דבעיל אחיו
אחיל כדלמרינן בכחוצות בהמדיר
(ד' ע"ג). אין ארסותה בעילה בעילת
זנות אלא משום לחילוני היתה:
בחדר בשבט. וזנה שניה הנכנסת
לשלישית היתה ונהג בה שני עישרין
מעשר שני כב"ה דלמרי ט"ו בשבט
ר"ה לחילונות ואכתי שניה היא ומעשר
שני כב"ה דלמרי ב"ה בשבט ר"ה
לחילונות ושלישית היא: מעיבס. טיה
מיט שעל התקרה: בשביל קפון.
דסכירא ל"ה לשמאי קפון הכריך לחמו
פניו כבוסה: שוקת. אכן חלולה
שתחה טור המקלה מיס מן ההר
והיתה נקראת שוקת יהוא: נעשים על
גבס. מטיבילים בתוכה ואין בה מ'
סאה אבל מקוה שלם הוא במים
שבגדה ומחטבין ממעיין השוקת
דכך נקב כשפורת הגוד: הרחיב
לו לאת הנקב. הרחיבו ופיתחו רובה לערב המקוה יפה: עירוב
מקואות. מקוה חסר שבגד מקוה שלם ומחטבנים המים דרך חריץ
ונקב וישעור הנקב לנרף המקואות ולהכשיר החסר: כשפורת הגוד.
קנה שנותנים בפי הגוד שיהא שיעור חלל חריץ כעוביה וחללה של
שפורת דהיינו כשתי אכבעות: פחורות לפנפון. מהתפסות בחלל
הנקב בריוח והיינו כבית הלל אבל לבית שמאי עד שתפתח רובה:
הרואה
יש כאן מים עמומים ומשיקן בנהר ומשיקן לעינין השקה במים' עהרות כבוסף פרק שמיני וברשי פרק שני דגיטין (דף מ"ו ע"ב) מסיק עלה דלמא לעינין
דומיא דלעוממאה ובהדיא מתינייא לעינין השקה במים' עהרות כבוסף פרק שמיני וברשי פרק שני דגיטין (דף מ"ו ע"ב) מסיק עלה דלמא לעינין
מקואות ורבי יהודה הוא מכלל דעד השתא לאו הוה מוקי לה לעינין מקואות והשתא נמי דמוקי לה לעינין מקואות מוקי לה דוקא כרי' יהודה אבל
לרבנן לא הוה חיבור בטופח להטפיח ולר' יהודה נמי טופח להטפיח לא הוה חיבור אלא משום גוד אחיה כההיא דלמא הוה רגלו' עוגעת
במים דלויירי בה רבי יהודה אבל היכא דלא שיק גוד אחיה כמו בקרקע שיה לא הוה טופח להטפיח חיבור אלא כפי מים פים
קליפת השום וכן משמע דנפרטו זה לחוד זה על רוס קליפת השום אחי כרבי יהודה דהוה רוס כרישא ומה שקשה על זה בכל שאר
הדבור פישטו פרק שני דגיטין ואין להאריך כאן:

דקן היא עלמה מתחללת ו"ל דלר' יהושע חילמריך היא תועבה ואין
כניה תועבין דלא תימא כניה תועבין משום דכתיב בה קוממח כעריית
ואפי' לרבנן דרבי יוסי בן כיפר דמוקי לה (לשני ד' י"ה) אכוסה
הא אמרן דאין מקרא יולא מידי פשוטו ואפי' למי' בין דליתעקר
ליתעקר מ"מ חילמריך היא תועבה
דלא תימא אחזיר גירושין נמי קלף
ועוד דליתעקר ליה היא למטעי' דלא
תדרוש מלשון תועבה שגניה תועבין
וקלת קשה דקאמר' לקמן דבשו מר'
יהושע בני לרות דב"ה לב"ה מהו
למאי נפקא מינה למיפס ולד מחזיר
גרושון והיכי חיבא למיפס מינה
דלמא ולד מחזיר גרושון יש לפסול
מוטעם קוממח דכתיב בה לו משום
תועבה ואי נמי בני יבמה לשוק
פסולים יש להכשיר בני מחזיר גרושון
דהיא תועבה ואין כניה תועבין חיבא
למימר דאחא למירק דביבמה לשוק
כניה תועבין וי"ל דלוינה לא מסקי'
לדעתייהוה הקד דרשות ולא בשו אלא
אי אמרינן ק"ו גבי יבמה לשוק
או לא: ונהג' זו שני עשורין.
כירושלמי מפרש דהפריש מעשר
שני ופדלו וחלק המעשר לעניים
והמעוט אכל בירושלים:
גמריה חיסתפק ליה. הוה מני'
למימר וליטעמין היכי
עביד כחומרי דמר וכחומרי דמר
והכתיב (קלח ב) הכסיל בחשך הולך
דהכי פריך עלה בפ"ק דעירובין
(דף ז') ובפ"ק דר"ה (דף יד):
על גבי מטה ש"מ עשו.
מכאן משמע דמי' לא
עשו אפי' היכא דב"ה לחומרא היו
עשים כב"ה לקולא:
עירוב מקואות כשפורת הגוד
כו' וא"ל והא תנן במס'
טהרות (פ"ה מ"ט) ומייתיה ליה בריש
פ"ב דגיטין (דף סו. ע"ב) והטעם
והקשרים ומשקה טופח אפין חיבור
לא לעוממאה ולא לטהרה אבל טופח
להטפיח חיבור ואמר ר"ה נקב
בעינין כשפורת הגוד אבל במים
הבאים תוך הנקב בני בטופח
להטפיח ואין נראה לר' דתנן במס'
מקואות פ"ד ש"ז (מ"ט) כותל שבין ב'
מקואות שנקרף לשתי מקואות לערב
אין מלטרף עד שיהא במקום אחד
כשפורת הגוד רבי יהודה אומר
חילוף הדברים נפרטו זה לחוד זה על
רוס קליפת השום על רוחו כשפורת
הגוד משמע דלמעלה כשאין
דבר מפסיק לרף שיהא קף. על

תוספות ישנים

ה"ש ר' ערסון אמר
תלמידי מתי חבא
צרת הכה ליה ואשאה
חלמה שו ג"ס כדכתיב'
ומהי ואשאה לחמרי'
כ"ה ופא חבני קאמר
[ופ"ה] ואין זה מדוע
[עבות כ"ה] דשיטא
דכ"ה כ"ה בכל מקום
והא הרי"ה דתמי פ"ד
הלא השעיין הדוס
לנרות דלא כ"ה שרי'
ר' ערסון מתלמידי ב"ה
הוא: לך נראה דגבי
אפכה ת"ס חבני מתי
ת"ס צרת הכה ליה
ואשאה חלמה לא עשו
וכו' ומשני אחיה ואשאה
כ"ה. והא חבני
קאמר ואין זה מדוע
נשטו כמו רבו ומשני
לאפוקי מדרי' יומן
וכו': ונהג' זו שני
עשורין וא"ל והא חבני
כמסורה
משהותו ומקולתו מתי'
השעור הוא עול והכא
נמי חיבא עול גבייה'.
וצ"ל דתמריש על תנאי
ולאחר א"ל זה מעשר עני
כרי הוא לעניים והא
זה מעשר שני כרי כן
מתלנין על מעוט הללו
והטעם ייחאל לרשותן
ויקנה מקולתו סודותן
יעשו משני פשוטין א':

